

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

חֲקַת - בְּלֶק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ כ' - חֲלָק י"ד

קוֹנְטֵרְס 584

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	שם המורה	שם המוסד	שם המורה
			יד ניסן	191		
			טו ניסן	192		
			טז ניסן	193		
			יז ניסן	194		
			יח ניסן	195		
			יט ניסן	196		
			כ ניסן	197		
			כא ניסן	198		
			כב ניסן	199		
			כג ניסן	200		
			כד ניסן	201		
			כה ניסן	202		
			כו ניסן	203		
			כז ניסן	204		
			כח ניסן	205		
			כט ניסן	206		
			ל ניסן	207		
			א אייר	208		
			ב אייר	209		
			ג אייר	210		
			ד אייר	211		
			ה אייר	212		
			ו אייר	213		
			ז אייר	214		
			ח אייר	215		
			ט אייר	216		
			י אייר	217		
			יא אייר	218		
			יב אייר	219		
			יג אייר	220		
			יד אייר	221		
			טו אייר	222		
			טז אייר	223		
			יז אייר	224		
			יח אייר	225		
			יט אייר	226		
			כ אייר	227		
			כא אייר	228		
			כב אייר	229		
			כג אייר	230		
			כד אייר	231		

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

סדר הלימוד	טלפון 2	טלפון 1	שם	מספר הלמודים	עורכא ילד	ישימט ילד	עורכא ילד
כה אייר				232			
כו אייר				233			
כז אייר				234			
כח אייר				235			
כט אייר				236			
א סיון				237			
ב סיון				238			
ג סיון				239			
ד סיון				240			
ה סיון				241			
ו סיון				242			
ז סיון				243			
ח סיון				244			
ט סיון				245			
י סיון				246			
יא סיון				247			
יב סיון				248			
יג סיון				249			
יד סיון				250			
טו סיון				251			
טז סיון				252			
יז סיון				253			
יח סיון				254			
יט סיון				255			
כ סיון				256			
כא סיון				257			
כב סיון				258			
כג סיון				259			
כד סיון				260			
כה סיון				261			
כו סיון				262			
כז סיון				263			
כח סיון				264			
כט סיון				265			
ל סיון				266			
א תמוז				267			
ב תמוז				268			
ג תמוז				269			
ד תמוז				270			
ה תמוז				271			
ו תמוז				272			
ז תמוז				273			

אליה מים לגבי אותה הרוח.
הוא הבאר, קוראים היא הבאר.
מה שונה שבהתחלה בארה וכאן
באר? אלא בהתחלה נקבה
לבדה, וכעת שאמר הוא - כלל
של זכר ונקבה - נקרא באר.
ובמקום שנמצא זכר, אפילו (מאה)
מלה נקבה, נקרא זכר לכל.

אשר אמר ה' למשה אסף את
העם, משום שבאר זו לא זזה
(באר) מהם. ואם תאמר, איך יכלו
לשאב ממנה פלם? אלא הוא
מוציא לשלשה עשר נחלים,
והמעיין מתמלא ויוצא לכל
הצדדים, ואז היו ישראל בשעה
שחוגים ורוצים מים, עומדים
עליה ואומרים שירה. ומה
אומרים? עלי באר. העלי מימיו
להוציא מים לכל ולהיות משקים
ממנו. וכן אומרים שבח של באר
זאת, באר חפרוה שרים וגו'. דבר
אמת היו אומרים, וכך הוא.

מכאן למדנו (בא ראה), כל מי
שרוצה לעורר דברים של מעלה,
בין במעשה בין בדבור - אם
אותו מעשה או אותו דבור לא
נעשה כראוי, לא מעורר דבר. כל
בני העולם הולכים לעורר בבית
הפנסת דבר שלמעלה, אבל
מעטים אלו שיודעים לעורר,
והקדוש ברוך הוא קרוב לכל
היודעים לקרא לו ולעורר הדבר
כראוי. אבל אם לא יודעים לקרא
לו, הוא אינו קרוב, שפתיב (שם)
קמה קרוב ה' לכל קראיו וגו'. מה
זה באמת? שיודעים לעורר דבר
אמת כראוי, וכן בכל.

גם כאן היו ישראל אומרים
דבורים אלה, דברי אמת, כדי
לעורר באר הזאת ולהשקותם
לישראל, ועד שאומרים מלים
אלו, לא מתעוררת. וכן אפילו

לאתחזאה כחיוזו דעובדא. והכא, עד דרוחא
לא נשיב, לא נזלין מיא לגביה דההוא רוח.
הוא הבאר, היא הבאר קרינו, מאי שנא
בקדמיתא בארה, והשתא באר, אלא
בקדמיתא נוקבא בלחודהא, והשתא דקאמר
הוא, כללא דדכר ונוקבא, אקרי באר. ובאתר
דאשתכח דכר, אפילו (מאה) מלה נוקבא, דכר
קרינו לכלא.

אשר אמר יי למשה אסף את העם, בגין
דהאי באר לא אעדי (באר) מנייהו. ואי
תימא, היך יכלין לשאבא מניה כלא, אלא
איהו נפיק לתליסר נחלין, ונביע אתמלי ונפיק
לכל סטרין, וכדין הו' ישראל בשעתא דשארן
ובעין מיא, קיימין עליה, ואמרי שירתא. ומה
אמרי, עלי באר. סלקי מימנו, לאנפקא מיין
לכלא, ולאשתקאה מנה. וכן אמרי תושבחתא
דהאי באר, באר חפרוה שרים וגו'. מלה
קשוט הו' אמרי, וכך הוא.

מהכא אוליפנא (מיא תא חוי), כל מאן דבעי
לאתערא מלין דלעילא, בין בעובדא
בין במלה. אי ההוא עובדא, או ההוא מלה,
לא אתעביד כדקא יאות, לא אתער מדי. כל
בני עלמא אזלין לבי כנישתא לאתערא מלה
דלעילא, אבל זעירין אינון דינדעין לאתערא,
וקודשא ברוך הוא קריב לכלא דינדעי למקרי
ליה ולאשתערא מלה כדקא יאות, אבל אי לא
ינדעי למקרי ליה, לאו איהו קריב, דכתיב (תהלים)
קרוב יי לכל קוראיו וגו'. מאי באמת.
דינדעי לאתערא מלה דקשוט כדקא יאות, וכן
בכלא.

אוף הכא, הו' אמרי ישראל הגי מלין, מלין
דקשוט, בגין לאתערא (ד קפ"ג ע"ב) להאי

בירא, ולאשקאה לון לישראל, ועד דאמרי הגי מלי לא אתער. וכן אפילו

באינון חרשי עלמא, דמשתמשי בזינין בישין,
עד דעבדי עובדוי דקשוט לגבייהו, אי לא
אמרו מלי דקשוט, בגין לאמשכא לון בהני
גווי דבעיין, לא מתערין לגבייהו, ואפילו
דצווחי כל יומא במלין אחרנין, או בעובדא
אחרא, לא משכין לון לגבייהו לעלמין, ולא
מתערין לקבלייהו.

תא חזי, כתוב, (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל
וגו'. מאי טעמא. חד דלאו רשו בההוא
בעל בהאי. ועוד דמלין לא מתפשין ביניהו,
ואנשי לון קדשא בריה הוא מנהון. הך הוא
דכתוב, (מלכים א יח) ואתה הסבת את לבם אחרנית.
זכאין אינון צדיקייא, דינדיעי למקרי למאריהון
כדקא יאות.

אמר רבי שמעון, הךא בעינא לגלאה מלה.
תא חזי, כל מאן דינדיע לסדרא עובדא
כדקא יאות, ולסדרא מלין כדקא יאות, הא
ודאי מתערי לקודשא בריה הוא, לאמשכא
מלין עלאין דמתפשין. (ס"א ואי לא, לא אתקשר לגבייהו).
ולא אכשר לגבייהו אי הכי כל עלמא ידעי
לסדרא עובדא, ולסדרא מלין, מאי חשיבו
דלהון דצדיקייא, דינדיעי עקרא דמלה ועובדא,
וינדיעי לכונא לבא ורעותא, יתיר מאלין
אחרנין, דלא ידעי כל פך.

אלא אלין דלא ידעי עקרא דעובדא כולי האי,
אלא סדורא בעלמא ולא יתיר, משכין
עלייהו משיכו דבתר בתפוי דקודשא בריה
הוא, דלא טס באוירא דשגיהו אקרי.

ואלין דינדיעי ומכווני לבא ורעותא, מפקי
ברכאן מאתר דמחשבה, ונפקי בכל
גזעין ושרשין בארה מישר כדקא יאות, עד
דמתברכאן עלאין ותמאין, ושמא קדישא
שמתברכים עליונים ותחתונים, ושם הקדוש מתברך על ידם.

באותם מכשפי העולם
שמשתמשים במינים רעים, עד
שעושים מעשיהם של אמת
אליהם - אם לא אומרים דברי
אמת בשביל להמשיך אותם
בגונים אלו שרוצים, לא
מתעוררים לגביהם. ואפילו
שצווחים כל היום בדברים
אחרים או במעשה אחר, לא
מושכים אותם אליהם לעולמים
ולא מתעוררים אליהם.

בא וראה, כתוב (מלכים א-יח)
ויקראו בשם הבעל וגו'. מה
הטעם? אחד, שאין רשות באותו
בעל בזה. ועוד, שהדברים לא
מכשרים ביניהם, והשפיהם
הקדוש ברוך הוא מהם. זהו
שכתוב (שם) ואתה הסבת את לבם
אחרנית. אשריהם הצדיקים
שיודעים לקרא לרבונם כראוי.
אמר רבי שמעון, פאן צריך
לגלות דבר. בא וראה, כל מי
שיודע לסדר מעשה כראוי ולסדר
דברים כראוי, זה בודאי מעורר
את הקדוש ברוך הוא להמשיך
דברים עליונים שמכשרים. (ואם
לא, לא יבשר להם). ולא הכשר להם.
אם כן, כל העולם יודעים לסדר
מעשה ולסדר דברים, מה
חשיבות הצדיקים שיודעים עקר
הדבר והמעשה, ויודעים לכונן לב
ורצון יתיר מאלו האחרים שלא
יודעים כל פך?

א"א אלה שלא יודעים עקר
המעשה כל זה, אלא סדור
בעלמא ולא יתיר, מושכים
עליהם משיכות שאחר כתפי
הקדוש ברוך הוא שלא טס
באיר, שהשגחה נקרא.

וא"ה שיודעים ומכוונים לב
ורצון, מוציאים ברכות ממקום
המחשבה, ויוצאים בכל הגזעים
והשרשים בדרך ישר כראוי, עד
אשרי חלקם, שהרי הקדוש ברוך

הוא קרוב אליהם ומזמן כנגדם. בשעה שקוראים לו הוא מזמן אליהם. בשעה שהם בצרה הוא אצלם. הוא מכבד אותם בעולם הזה ובעולם הבא. זהו שכתוב (תהלים צא) כי בי חשק ואפלטוהו אשגבהו פי ידע שמי.

וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אֹתוֹ וְגו'. רבי יהודה פתח, (משלי לא) לא תירא לביתה משלג פי כל ביתה לבש שנים. בא וראה, כנסת ישראל יונקת משני צדדים, פעת ברחמים, פעת בדין. כשרוצה לינק ברחמים, נמצא מקום להתישב בו. כשרוצה לינק בדין, מקום נמצא להתישב בו ולשרות עליו, שפך הוא בכל מקום - לא שורה דבר שלמעלה עד שנמצא מקום לשרות עליו. ועל כן כנסת ישראל לא תירא לביתה משלג, מה הטעם? משום שכל ביתה לבש שנים, לא שורה זה אלא בזה, לכן באדם ואדם בלבן, והרי פרשה. (בא ראה, בתוב) וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אֹתוֹ (איתו). שני אותו הם שלמים בתורה בשני ווי"ס, אחד זה, ואחד - (דברים כב) עד דרש אחיד אתו (איתו). מה הטעם? משום שהם אות ממש. עד דרש אחיד (אחיד ממש) אתו (איתו), שצריך לפרש את אותו האות של אותה אברהם. גם כן אותו הזה, זה עוג שנדבק באברהם, ומאנשי ביתו היה, וכשנמול אברהם מה כתוב? (בראשית יז) וְכָל אֲנָשִׁי בֵיתוֹ וְגו'. זה עוג שנמול עמו וקבל את הקדוש הזה. כיון שראה עוג שישאל מתקרבם אליו, אמר: הרי ודאי אני הקדמתי זכות שעומדת להם, וזה שם למולו.

עֲלָאָה מִתְבָּרַךְ עַל יְדִיהוֹן. זַפְאָה חוֹלְקִיהוֹן. דְּהָא קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא קָרִיב לְגַבְיֵיהוֹן, וְזַמִּין לְקַבְּלֵיהוֹן, בְּשַׁעְתָּא דְקִירוֹן לֵיה, הוּא זַמִּין לֵוִן. בְּשַׁעְתָּא דְאִינוּן בְּעֵאקוּ, הוּא לְגַבְיֵיהוּ, הוּא אוֹקִיר לֵוִן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים צא) כִּי בִי חֶשֶׁק וְאֶפְלֹטָהוּ אֲשַׁגְבְּהוּ כִּי יִדַע שְׁמִי.

וַיֹּאמֶר יי אֵל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אֹתוֹ וְגו'. (במדבר כא) רבי יהודה פתח, (משלי לא) לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֵג כִּי כָל בֵּיתָהּ לְבוּשׁ שָׁנִים. תָּא חֲזִי, כְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל יִנְקָא מִתְרֵי סְטְרֵי, הַשְׁתָּא בְּרַחֲמֵי, הַשְׁתָּא בְּדִינָא. פֶּד בְּעֵיָא לִינְקָא בְּרַחֲמֵי, אֲשַׁתְּכַח אֲתָר לְאֲתִישְׁבָא בֵיה. פֶּד בְּעֵי לִינְקָא בְּדִינָא, אֲתָר אֲשַׁתְּכַח לְאֲתִישְׁבָא בֵיה, וּלְמִשְׁרֵי עֲלוּהִי, דְהִכִּי הוּא בְּכָל אֲתָר, לֹא שְׂאֲרֵי מְלָה דְלַעִילָא, עַד דְאֲשַׁתְּכַח אֲתָר לְמִשְׁרֵי עֲלוּי. וְעַל דָּא, כְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל לֹא תִירָא לְבֵיתָא מִשְׁלֵג, מְאִי טַעֲמָא, בְּגִין דְכָל בֵּיתָא לְבוּשׁ שָׁנִים. לֹא שְׂרָא הֵיא, אֶלָּא כְּהֵיא חֲנוּר כְּסוּמְקָא, וְסוּמְקָא בְּחֲנוּר. וְהָא אוֹקְמוּהָ. (תא חזי, בתיב).

וַיֹּאמֶר יי אֵל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אֹתוֹ, תְרִין אֹתוֹ אִינוּן שְׁלִימִין בְּאוֹרֵיתָא בְּתִרִין וְוִי"ן, חַד דָּא, וְחַד, (דברים כב) עַד דְרוּשׁ אַחִיד אֹתוֹ. מְאִי טַעֲמָא. בְּגִין דְאִינוּן אוֹת מִמֶּשׁ. עַד דְרוּשׁ אַחִיד (אחיד ממש) אֹתוֹ, דְבַעֵי לְפָרְשָׁא הַהוּא אוֹת, דְּהַהוּא אַבִּידָה.

אוּף הָכָא דִּין אֹתוֹ, דָּא עוּג, דְאֲתַדְבֵּק בְּאַבְרָהָם, וּמֵאֲנָשִׁי בֵיתֵיהּ הָוָה, וְכַד אֲתַגְזֵר אַבְרָהָם מֵהַ כְּתִיב, וְכָל אֲנָשִׁי בֵיתוֹ וְגו'. דָּא עוּג דְאֲתַגְזֵר עֲמִיה, וְקַבִּיל הֵיא אֶת קִדְשָׁא, כִּינּוּן דְחֲמָא עוּג דִּישְׂרָאֵל מְקַרְבִּין גַּבְיָה, אָמַר הָא וְדָאִי אָנָּא אֶקְדִּימָנָא זְכוּתָא דְקָאִים לֵוִן, וְדָא שְׁוִי לְקַבְּלֵיהָ.

בִּיה שְׁעֵתָא דְחִיל מִשָּׁה, הִיךְ יְכִיל לְאַעְקָרָא
רְשִׁימָא דְרִשִׁים אַבְרָהָם. אָמַר, וְדָאֵי הָא
יְמִינָא דִילֵי מִית, דְּהָא יְמִינָא בְּעֵינָא לְהָאֵי. אֵי
נִימָא הָא אֶלְעֶזֶר, יְמִינָא דְסִיתְרָא הוּא, וְלֹא
דִילֵי. וְהָאֵי אֶת לִימִינָא הוּא, דְאַבְרָהָם לִימִינָא
הוּא.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה פְּחַד מִשָּׁה, אִיךְ
יְכֹול לְעַקֵּר רִשְׁם שְׂרָשֻׁם אַבְרָהָם?
אָמַר, בְּוֹדֵאֵי הַיְמִין שְׁלֵי מִת,
שְׁהַרֵי הַיְמִין צְרִיף לְזַה. אִם נֹאמַר
הַרֵי אֶלְעֶזֶר - יְמִין הַלְבָנָה הוּא
וְלֹא יְמִינֵי. וְהָאוֹת הַזֶּה לִימִין
הוּא, שְׂאֲבָרְהֵם הוּא לִימִין.

מִיָּד אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵל
תִּירָא אֲתוּ. אֵל תִּירָא אֶת אוֹתוֹ
הָאוֹת שְׁלוֹ, וְאַפְלוֹ לִימִין לֹא
צְרִיף. כִּי בִיָּדְךָ נִתְתִי. שְׂמֵאלְךָ
תַּעְקֹר אוֹתוֹ מִהֶעוֹלָם, שְׁהַרֵי הוּא
פְּגָם הַרְשָׁם שְׁלוֹ, וּמִי שְׂפוּגָם אוֹת
זוֹ רֵאוי לְהַעְקֹר מִהֶעוֹלָם, כֹּל שֶׁכֵּן
שְׂמֵאל שְׁלָךְ, שְׁהִיא יָדְךָ. יַעְקֹר
אוֹתוֹ מִהֶעוֹלָם, בְּגִלְל זֶה יַעְקֹר
מִהֶעוֹלָם. וְאַפְלוֹ שְׁהוּא תַּקִּיף
מִבְּנֵי הַגְּבוּרִים וְרַצָּה לְהַשְׁמִיד אֶת
יִשְׂרָאֵל, נָפַל בִּיְדֵי מֹשֶׁה וְהִשְׁמַד.
בְּגִלְלָהּ זֶה הַכֹּל הַשְׁמִידוֹ יִשְׂרָאֵל,
בְּנֵיו וְכָל עַמּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב וַיַּכּוּ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו וְאֶת
כָּל עַמּוֹ, וְכְתוּב (דְּבָרִים ב) וַיַּךְ אוֹתוֹ
וְאֶת בְּנוֹ. בְּנוֹ פְּתוּיב, חֶסֶר יו"ד,
וְקוּרָאִים בְּנָיו, וְהַרֵי פְּרִשׁוּהוּ
הַחֲבָרִים.

אֲשֶׁרִיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׂמֵשָׁה הַנְּבִיא
הִיָּה בְּיַמֵּיהֶם, שֶׁבְּגִלְלוֹ עֲשָׂה לְהֵם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כֹּל הָאוֹתוֹ
הַלְלוֹ, וּפְרִשׁוּהָ. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לֹא גָזַר בְּרִיתוֹ עִם שְׂאֵר
הַעַמִּים לְהִתְקַשֵּׁר בּוֹ, אֶלֹא עִם
יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם בְּנֵי אַבְרָהָם,
שֶׁכְּתוּב בּוֹ (בְּרַאשִׁית יז) וּבִין זֶרְעֶךָ
אֲחִירֶיךָ לְדוֹרְתָם לְבְרִית עוֹלָם.
וְכְתוּב (ישעיה נט) וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי
אוֹתָם אָמַר ה' רוּחִי אֲשֶׁר עֲלֶיךָ
וְגו', לֹא יְמוּשׁוּ מִפִּיךָ וְגו'. בְּרוּךְ
ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן

מִיָּד אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֵל תִּירָא אוֹתוֹ,
לֹא תִדְחַל לְהַהוּא אֶת דִּילֵיהָ, וְאַפְלוֹ
לִימִינָא לֹא אֲצִטְרִיף. כִּי בִיָּדְךָ נִתְתִי. שְׂמֵאלָא
דִילְךָ יַעְקֹר לִיָּה מְעַלְמָא, דְּהָא הוּא פְּגָם
רְשִׁימָא דִילֵיהָ, וּמֵאֵן דְּפְּגָם לְהָאֵי אֶת, אֲתַחְזִי
לְאַתְעַקְרָא מְעַלְמָא, כֹּל שֶׁכֵּן שְׂמֵאלָא דִילְךָ,
דְּאִיהוּ יָדְךָ, יַעְקֹר לִיָּה מְעַלְמָא, בְּגִין כַּךְ (ד'
קפ"ד ע"ב) אֲתַעְקֹר מְעַלְמָא, וְאַפְלוֹ דְּאִיהוּ תַּקִּיפָא
מִבְּנֵי גְבַרְיָא, וּבְעֵא לְשִׁיצְאָה לְהוֹ לְיִשְׂרָאֵל,
נָפַל בִּיְדֵיהָ דְּמֹשֶׁה וְאַשְׁתַּצִּי.

בְּגִין כַּךְ פְּלֵא שְׂצִיאוֹ יִשְׂרָאֵל בְּנוֹי וְכָל עַמִּיהָ,
וְכָל דִּילֵיהָ. פְּמָה דְּכְתִיב, וַיַּכּוּ אוֹתוֹ וְאֶת
בְּנָיו וְאֶת כָּל עַמּוֹ וְכְתִיב, (דְּבָרִים ב) וַיַּךְ אוֹתוֹ וְאֶת
בְּנוֹ. בְּנוֹ פְּתִיב חֶסֶר יו"ד, וְקָרִינָן בְּנָיו, וְהָא
אוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא.

וְכֵאֵן אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּמֹשֶׁה נְבִיאָה הָוָה
בְּיַמֵּיהוּ, דְּבְּגִינֵיהָ עָבִיד לוֹן קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא כֹּל הַגִּי אֲתוֹנוֹן, וְאוּקְמוּהָ. וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא לֹא גָזַר קְיָמִיָּה עִם שְׂאֵר עַמִּין
לְאַתְקַשְׁרָא בִיָּה, אֶלֹא עִם יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינוֹן בְּנוֹי
דְּאַבְרָהָם, דְּכְתִיב בּוֹ (בְּרַאשִׁית יז) וּבִין זֶרְעֶךָ אֲחִירֶיךָ
לְדוֹרְתָם בְּרִית עוֹלָם. וְכְתִיב (ישעיה נט) וְאֲנִי זֹאת
בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יי רוּחִי אֲשֶׁר עֲלֶיךָ וְגו'. לֹא
יְמוּשׁוּ מִפִּיךָ וְגו'. בְּרוּךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

פְּרֻשֵׁת בְּלָק

(דף קפ"ד ע"ב)

וַיֵּרָא בְּלָק בֶּן צְפוּר וְגו'. (במדבר כב) רבי שמעון אמר, וירא מאי ראייה חמא. ראייה ודאי ממש חמא במשקופא דחכמתא, וחמא בעינאי. חמא במשקופא דחכמתא, כמה דכתיב, (בראשית כו) וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון. מאי בעד החלון. כמה דאת אמר (שופטים ה) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא. (אלא) (ס"א ודאי) חלון החכמה של זנבות שולי הפוכים, והם חלוני החכמה. ויש חלון אחד שכל החכמה שורה בו, ובו רואה מי שרואה בעקר החכמה. אף כאן וירא בלק, בחכמתא דיליה.

בן צפור, כמה שאמרו. אבל בן צפור ממש, דהא חרשוי הוה בכמה זינין דההוא צפור, נטיל צפור, מכשפש בעשבא, מפרח באוירא. עביד עובדין ולחיש לחישי, וההוא צפור הוה אתי, וההוא עשבא בפומיה, (ס"א מפרח באוירא) מצפצפא קמיה. ואעיל ליה בכלוב חד. מקטר קטרתינ קמיה, ואיהו אודע ליה כמה מלין. עביד חרשוי, ומצפצפא עופא, ופרח וטס לגבי גלוי עינים, ואודע ליה. ואיהו אתי. וכל מלוי בההוא צפור הוה.

וזמא חד עבד עובדוי, ונטיל ההוא צפור, ופרח ואזל ואתעפב, ולא אתא. הוה מצטער בנפשיה. עד דאתא, חמא חד שלהובא דאשא דטס אבתריה, ואוקיד גדפוי. פדין חמא מה דחמא, ודחיל מקמיייהו דישראל. מה שמיה דההוא צפור. ידו"ע. וכל אינון דמשמשי וידעי לשמשא בההוא צפור, לא ידעין חרשוי, כמה דהוה ידע בלק. וכל חכמתא דהוה ידע, בההוא צפור הוה

פְּרֻשֵׁת בְּלָק

וַיֵּרָא בְּלָק בֶּן צְפוּר וְגו'. רבי שמעון אמר, וירא, איזו ראייה ראה? ודאי ראייה ממש ראה במשקוף החכמה, וראה בעיניו. ראה במשקוף החכמה, כמו שכתוב (בראשית כו) וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון. מה זה בעד החלון? כמו שאמר (שופטים ה) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא. (אלא) (ודאי) חלון החכמה של זנבות שולי הפוכים, והם חלוני החכמה. ויש חלון אחד שכל החכמה שורה בו, ובו רואה מי שרואה בעקר החכמה. אף כאן וירא בלק, בחכמתו.

בן צפור, כמו שאמרו. אבל בן צפור ממש, שהרי כשפיו היו בכמה מינים של אותה צפור. לוקח צפור, מכשפש בעשב, מפריח באויר, עושה מעשים ולוחש לחשים, ואותה צפור היתה באה ואותו עשב בפייה, (פרחת באויר) מצפצפת לפניו. ומכניסה בכלוב אחד. מקטר קטרתינ לפניה, ומודיעה לו כמה דברים. עושה כשפיו, והעוף מצפצף, פורח וטס אצל גלוי עינים ומודיע לו, והוא בא. וכל דבריו באותה צפור היו.

יום אחד עשה מעשיו, ולקח אותה צפור, ופרחה והלכה והתעפכה ולא באה. הוה מצטער בנפשו. עד שהגיעה, ראה שלהבת אש אחת טסה אחריה ושורפת כנפיה. אז ראה מה שראה, ופחד מלפני ישראל. מה שמה של אותה צפור? ידו"ע. וכל אלו שמשמשים ויודעים להשתמש בצפור הזו, לא יודעים כשפיה כמו שבלק ידע. וכל החכמה שידע, באותה צפור

יָדַע. וְהָכִי הָיָה עֲבִיד. גְּחִין קָמִיָּה, וְקָטִיר
 קִטְרֶתָא חֲפִי רִישִׁיָּה, וְגַחִין וְאָמַר. אִיהוּ אָמַר
 הָעַם, וְצִפְרָא אֲתִיב יִשְׂרָאֵל, אִיהוּ אָמַר מָאד,
 וְצִפְרָא אֲתִיב רַב. עַל שׁוּם רַב עֲלָאָה דְאָזִיל
 בְּהוּ. שְׁבַעִין זְמַנִּין צִפְצְפוּ דָא וְדָא. אִיהוּ אָמַר
 דֵּל, וְצִפְרָא אָמַר רַב. כְּדִין דְּחִיל, דְּכִתִּיב וַיִּגַּר
 מוֹאֵב מִפְּנֵי הָעַם מָאד כִּי רַב הוּא, רַב הוּא
 וְדָאִי.

וּבְזַיְיָ חֲרָשִׁין (כ"א דְקִסְרִיא"ל) דְקִסְרִיא"ל (נ"א דְכִשְׂרִיא"ל)
 קְדַמָּאָה, אֲשַׁכְּחֵן, דְצִפְרָא דָא הוּוּ עֲבַדִּין
 לִיָּה בְזַמְנִין יְדִיעֵן, מִכְסָּף מְעַרְב בְּדַהֲבָא, רִישָׁא
 דְדַהֲבָא. פּוּמָא דְכִסְפָּה. גְּדַפּוּי מְנַחֶשֶׁת קָלָל
 מְעַרְב בְּכִסְפָּא. גּוּפָא דְדַהֲבָא, נְקוּדִין דְּנוּצִי
 בְּכִסְפָּה. רַגְלִין דְדַהֲבָא. וְשׁוּיִין בְּפוּמָא לִישָׁן
 דַּהֲהוּא צְפוּר יְדוּ"ע.

וְשׁוּיִן לַהֲהוּא צִפְרָא בְּחִלוֹן חַד. וּפְתַחִין פּוּיִן
 לְקַבֵּל שְׁמַשָּׁא. וּבְלִילִיא פְתַחִין פּוּיִן
 לְסִיְהָרָא. מְקַטְרִין קִטְרֶתִין, וְעַבְדִּין חֲרָשִׁין,
 וְאוּמָאֵן לְשְׁמַשָּׁא. וּבְלִילִיא אוּמָאֵן לְסִיְהָרָא,
 (דף קפ"ח ע"א) וְדָא עֲבַדִּין שְׁבַעָה יוּמִין. מִכָּאֵן
 וּלְהֶלְאָה, הֵהוּא לִישָׁנָא מְכַשְׁפָּשָׁא בְּפוּמָא
 דַּהֲהוּא צִפְרָא, נְקוּדִין לַהֲהוּא לִישָׁנָא בְּמַחְטָא
 דְדַהֲבָא, וְהִיא מְמַלְלָא רַבְרַבִּין מְגַרְמָה, וְכֹלָא
 הָיָה יָדַע בְּלֶק בְּצְפוּר דָּא (דָּא). עַל דָּא בִּן צְפוּר,
 וּבְגִין כֶּף חָמָא, מַה דְּבַר נֶשׂ אַחֲרָא לָא יְכִיל
 לְמַנְדַּע, וְלָא יְכִיל לְמַחְמִי.

בְּתִיב (תהלים סח) אָמַר יי מִבֶּשֶׁן אָשִׁיב אָשִׁיב
 מְמַצּוּלוֹת יָם. אִית לֶן לְשׁוּוּאָה לְבָא
 לְמַהִימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְכָל מְלוּי
 מְלִי קְשׁוּט, וּמַהִימְנוּתָא סְגִיָּא. דְכִיּוֹן דְמִלָּה
 אָמַר, פְּלָא אֲתַעְבִּיד, וְדָא בַר נֶשׂ דְּחִיק לְבָא,
 וְאָמַר לְכַמָּה שְׁנִין, וּלְכַמָּה זְמַנִּין יִשְׁתַּלִּים דָּא,
 זְמַנִּים יִשְׁתַּלֵּם זֶה, שְׁהוּא כֶּף. כִּפִּי גְדַלְתוּ, שְׁכַל הַעוֹלָמוֹת
 שְׁכַל הַעוֹלָמוֹת שְׁכַל הַעוֹלָמוֹת שְׁכַל הַעוֹלָמוֹת

הָיָה יוֹדַע. וְכֶף הָיָה עוֹשֶׂה: גּוּחִין
 לְפִינָהּ וּמְקַטְר קִטְרֶת, מְכַסָּה
 רִאשׁוֹ וְגוּחִין וְאוּמָר. הוּא אוּמָר
 הָעַם, וְהַצְּפוּר מְשִׁיבָה יִשְׂרָאֵל.
 הוּא אוּמָר מָאד, וְהַצְּפוּר מְשִׁיבָה
 רַב, עַל שׁוּם הַגְּדוּל הַעֲלִיּוֹן
 שְׁהוּלֶף אֲתָם. שְׁבַעִים פְּעָמִים
 צִפְצְפוּ זֶה וְזֶה. הוּא אָמַר דֵּל,
 וְהַצְּפוּר אוּמָרְתָּ גְדוּל. וְאֵז פַּחַד,
 שְׁכַתוּב וַיִּגַּר מוֹאֵב מִפְּנֵי הָעַם
 מָאד כִּי רַב הוּא. רַב הוּא בְּדָאִי.
 וּבְזַמְנֵי הַכְּשָׁפִים (שֶׁל קִסְרִיא"ל) שֶׁל
 קִסְרִיא"ל (כִּיֵּא בְּשִׂדְיָא"ל) הִרְאִישׁוֹן
 מְצִאנּוּ, שְׁצְפוּר זֶה הָיָה עוֹשֶׂים לוֹ
 בְּזַמְנֵים יְדוּעִים מְכַסְּף מְעַרְב
 בְּדַהֲבָא. רִאשׁ מְזַהֵב, פַּה מְכַסְּף,
 כְּנָפִים מְנַחֶשֶׁת קָלָל מְעַרְבָת
 בְּכִסְפָּה, גּוּף מְזַהֵב, נְקוּדוֹת שֶׁל
 הַנוּצוֹת בְּכִסְפָּה, רַגְלִים מְזַהֵב.
 וְשָׁמַיִם בְּפַה לְשׁוֹן שֶׁל אוּתָהּ
 צְפוּר דְּדוּ"ע.

וְשָׁמַיִם אוּתָהּ צְפוּר בְּחִלוֹן אַחַד,
 וּפּוּתַחִים חִלוּנוֹת מוּל הַשְּׁמַשׁ,
 וּבְלִילֵה פּוּתַחִים חִלוּנוֹת לְלַבְנָה,
 מְקַטְרִים קִטְרֶת וְעוֹשִׂים כְּשָׁפִים,
 וּמְשַׁבְּעִים אֶת הַשְּׁמַשׁ, וּבְלִילֵה
 מְשַׁבְּעִים אֶת הַלְּבָנָה, וְאֵת זֶה
 עוֹשִׂים שְׁבַעָה יָמִים. מִכָּאֵן
 וְהֵלְאָה אוּתָהּ לְשׁוֹן מְכַשְׁפָּשֶׁת
 בְּפַה שֶׁל אוּתָהּ צְפוּר, נּוּקְדִים
 אוּתָהּ לְשׁוֹן בְּמַחְט זֶהב וְהִיא
 מְדַבְּרַת גְּדוּלוֹת מְעַצְמָה, וְהַכֵּל
 הָיָה יוֹדַע בְּלֶק מְצְפוּר זֶה (דָּא).
 לְכֵן בִּן צְפוּר, וּמְשׁוּם זֶה רָאָה מַה
 שְׁאִישׁ אַחַר לֹא יְכוּל לְדַעַת וְלֹא
 יְכוּל לְרְאוּת.

כְּתוּב (תהלים סח) אָמַר ה' מִבֶּשֶׁן
 אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְצָלוֹת יָם. יֵשׁ לְנוּ
 לְשִׁים לֵב לְאַמוּנַת הַקּוּדְשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, שְׁכַל דְּכִרְוִי דְּכִרְוִי אָמַת
 וְאַמוּנָה רַבָּה. שְׁכִיּוֹן שְׁאוּמַר דְּכַר,
 הַכֵּל נַעֲשֶׂה. וְזֶה הָאִישׁ דִּוְחַק
 הַלֵּב, וְאוּמָר: לְכַמָּה שְׁנִים וּלְכַמָּה
 זְמַנִּים יִשְׁתַּלֵּם זֶה, שְׁהוּא כֶּף. כִּפִּי גְדַלְתוּ, שְׁכַל הַעוֹלָמוֹת
 שְׁכַל הַעוֹלָמוֹת שְׁכַל הַעוֹלָמוֹת שְׁכַל הַעוֹלָמוֹת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֵל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המשכילינים והחידושי בזהר הרקיע

ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גודל החיוב ללמוד וללמד
הזוהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת שחיבר
התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו הקדושים בהם העולם קיים
ועל ידי זה תמלא הארץ דעה את השם באמונה

◆ בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי ◆

עיר וקדיש מין שימא נודת - בי לא תש-ביה מפני זרעו

שנת רבי שמעון ב"ן יוחאי (עם הר' תיבות) תשס"ט
הוצאה המישית עם הוספות ותיקונים
חודש מנחם אב תשס"ט לפ"ק - עיה"ק בית שמש טובב"א